

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou C., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanej **A.**, bývajúcej v H., **o zaplatenie 6,64 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 Ro 316/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. októbra 2014 sp. zn. 3 Co 385/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 10. januára 2014 č.k. 9 Ro 316/2013-16 uložil žalobkyni, aby do 3 dní zaplatila súdny poplatok 6,50 Eur v zmysle položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. októbra 2014, sp. zn. 3 Co 385/2014, potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. V odôvodnení sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o poplatkovej povinnosti žalobkyne a o výške vyrubenej súdneho poplatku. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že žalobný návrh bol v prejednávanej veci podaný už v roku 2006, pretože mal na základe lustrácie súdnych spisov za preukázané, že na základe doslovne totožného žalobného návrhu podaného zo strany žalobkyne okresný súd už vo veci konal a toto konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh. Správne preto okresný súd nestotožňoval

návrh na začatie konania podaný v elektronickej podobe v roku 2006 s návrhom z roku 2013. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd za nedôvodnú aj námietku žalobkyne o tom, že právo vyrubiť súdny poplatok bolo premlčané, keďže poplatková povinnosť žalobkyňi vznikla podaním návrhu v roku 2013 a lehota troch rokov uplynúť nemohla.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého dôvodnosť a zároveň prípustnosť odôvodňovala tým, že jej v konaní pred súdmi nižších stupňov bola odňatá možnosť konať (§ 241 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedla, že žaloba vo veci podaná nebola novým žalobným návrhom, keďže bola podaná na Okresný súd Spišská Nová Ves už v roku 2006 elektronickejšími prostriedkami podpísanými zaručeným elektronickejšími podpisom. Súd však toto podanie odmietol prijať a DVD nosiče so žalobami vrátil žalobkyňi späť. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 148/08 - 81, bol okresný súd povinný opätovne konať o podaniach žalobkyne z roku 2006 podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky týchto podaní ostali zachované s účinnosťou ku dňu ich podania. Na tomto závere podľa názoru žalobkyne nič nemení ani okolnosť, že súd z technických príčin nemohol jej podanie späť zaevidovať ku dňu jeho podania. Žalobkyňa sa nestotožnila ani s tvrdením, že bolo jej povinnosťou preukázať, že žaloby doručované v roku 2013 boli totožné s tými z roku 2006. Bolo totiž povinnosťou konajúceho súdu ako „škodcu“ urobiť také opatrenia, aby v prípade potreby vedel posúdiť, ktoré návrhy odmietol. Postup okresného súdu pri vyrubení súdneho poplatku nemal oporu v zákone, keďže v čase, kedy súd žalobkyňu vyzýval na jeho zaplatenie, takýto poplatok nebolo možné vyrubiť pre absenciu právnej úpravy. Navyše podľa § 13 zákona o súdnych poplatkoch súd už ani nemal právo takýto súdny poplatok žiadať, keďže splatnosť poplatku nastala v roku 2006. Žalobkyňa s poukazom na uvedené žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež súdu prvého stupňa v tejto veci zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho

istého dovolateľa – por. konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 4 Cdo 442/2014, 4 Cdo 462/2014, 4 Cdo 464/2014, 4 Cdo 474/2014, 5 Cdo 356/2014, 7 Cdo 364/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 237 a 239 O.s.p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. februára 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová